

MS mužov v bowlingu – Bangkok 2008

Na tomto podujatí Slovensko zastupovali hráči Milan Čepregi, Ondrej Šeben a **Peter Pargáč**, ktorého sme požiadali o sprostredkovanie svojich pocitov, prípravy a priebehu daného podujatia:

Od mladosti som sa venoval rôznym športom. Skúšal som stolný tenis, cyklistiku, hokej, atletiku a potom aktívne futbal. Keď sa blížila tridsiatka, bolo treba presedlať na iný šport. Mojou veľkou záľubou sa stali kolky, ktoré súťažne hrávam už takmer pätnásť rokov. Súbežne s nimi sa pred pár rokmi objavil na scéne bowling, čo som musel hneď vyskúšať a musím povedať, že ma riadne chytil za srdce. Odvtedy hrám, trénujem a snívam. Snaha dotiahnuť to čo najďalej mi postupne určovala méty, cez ktoré je treba prejsť. Najprv hodiť prvú dvestovku, potom skúsiť menší turnaj, prebojovať sa do finále, prípadne, keď sa podarí vyhrať, neskoršie zase dostať sa do záverečnej fázy MSRJ, prípadne na väčší medzinárodný turnaj a snívať, že usilovnosťou a poctivým tréningom to raz príde.

Na jar tohto roku sa naskytla veľká príležitosť. Vzhľadom k tomu, že SBWZ nefinancoval cestu a pobyt

účastníkom MS 2008 v ďalekom Thajsku a športovým kritériám sa otvorila možnosť aj menej skúseným hráčom, aby mohli vycestovať. Túto šancu využil Milan Čepregi, Ondrej Šeben a Peter Pargáč. Začali sme si plniť najtajnejší sen, sen o tom, že sa raz stretneme a zahráme si s elitou bowlingu na svetovom šampionáte.

Cestovali sme s odhodlaním obstáť čo najlepšie, ale zároveň sme vedeli, že našimi výkonmi nemôžeme urobiť diery do sveta. Najdôležitejšie pre nás bolo zažiť atmosféru turnaja, kde ide o všetko. Nie nadarmo sa hovorí: „Lepšie je raz vidieť, ako tri krát počuť.“ Pred odchodom nám hráči, ktorí sa na podobných podujatiach zúčastnili radili, aby sme sa pripravili na to, že to bude ťažšie ako si myslíme. Mali pravdu.

Už samotná cesta nám dala poriadne zabráť, poniektorí z nás nespali takmer 48 hodín, pretože naša výprava cestovala v noci do Prahy mikrobusedom,

tam sa k nám pripojil český team a ráno sme leteli do Kyjeva. Trochu nás zaskočilo trojhodinové meškanie odletu do Bangkoku. Let bol v pohode a pätnásťmiliónové hlavné mesto Thajska nás po desaťhodinovom lete privítalo dusným slnečným ránom a obavami, ako sa dostaneme do nášho hotela. Ale hneď tu sa ukázala perfektná práca usporiadateľov, lebo nás čakal autobus a ľudia, ktorí s úsmevom na tvári dokázali počas celých majstrovstiev plniť naše želania.

Naším dočasným domovom na takmer tri týždne sa stal hotel, kde bolo možné využívať všetky relaxačné služby od bazéna, golfového odpališťa, posilňovne, telocvične počnúc a saunou a rôznymi masážami končiac. Gastronómia taktiež spĺňala naše očakávania a každý si podľa svojho uváženia mohol vybrať európsku stravu, alebo experimentovať s ázijskou.

Po krátkom oddychu a aklimatizácii naše prvé kroky viedli do modernej štyridsaťdvaďaťročnej herne, vzdalenej 15 km a umiestnenej na siedmom poschodí veľkého obchodného centra. Doprava bola zabezpečená presným harmonogramom autobusmi, alebo na požiadanie aj desaťmiestnymi mikrobusedmi, prípadne sa dalo pomerne lacno cestovať taxíkmi, ktorých tam jazdí obrovské množstvo. Tuk-tuk, symbol Bangkoku, trojkolesovú motoriku pre tri osoby sme radšej nevyužívali pre možnosť udusenía splodínami a smogom, ktorého je v chaotickej doprave na každom kroku riadenej pískajúcim policajtom viac ako dost. Pohodlne sa dalo cestovať aj metrom, alebo nadzemnou železnicou. Prvé dni sme absolvovali neoficiálne tréningy. Zda-

lo sa nám, že to celkom dobre pôjde, aspoň čísla tomu nasvedčovali, avšak na oficiálnom tréningu sme si vyskúšali aké umenie bude potrebné na dosiahnutie dobrých výsledkov pri použití náročného mazania namazaného novou mazačkou, špeciálne dovezenou pre MS. Trochu to otriaslo našou sebadôverou.

Nasledovalo veľkolepé otvorenie šampionátu, ktoré by sa dalo prirovnať k otvoreniu OH, ale samozrejme v menšom. Príhovory, slávnostný nástup s vlajkami, nádherný kultúrny program vyjadrujúci domáce tradície a folklor, moderné tance a záverečná svetelná show.

A potom už išlo do tuhého. Začal sa maratón súťaží dvojíc, trojíc, družstiev a jednotlivcov. Ťažko sa mi o tom bude písať, lebo už po prvých framoch bolo vidieť obrovský rozdiel medzi začínajúcim amatérskym bowlingom na Slovensku a krajinami, ktoré reprezentovali profesionálni hráči. To malo silný vplyv na našu psychiku. V podvedomí sme cítili, že keď sme dostali možnosť reprezentovať je treba zo seba vydať maximum, a práve to mám zväzovalo ruky. Namiesto pohodovej a uvoľnenej hry, kŕč a strata sebadôvery.

Nepomáhalo ani povzbudzovanie členov našej výpravy (Ildikó, Lydka, Tomáš a Martin), chýbal skúsený tréner, alebo psychológ, čo bolo u iných teamov samozrejmosťou. Obrovské „hecovanie“ sa a emócie sme ticho závideli družstvám okolo. Malo však aj kladnú stránku, mohli sme pozorovať úžasnú techniku hodov profesionálov, pokoj a rozvahu pri každom pohybe a uvoľnenie napätia po strike. Niekedy z toho chodili až zimomriavky po chrbte. To skutočne bolo treba vidieť a zažiť na vlastnej koži.

Samotná organizácia v herni cez rozhodcov, pisárov, výsledkového servisu, obsluhu automatov a tlačového centra nemala chybu a videli sme, že aj takéto podujatie sa dá zvládnuť s úsmevom. Možno nám vadila len jedna vec, príliš silná klimatizácia, ktorá nám stále fúkala na chrbát a drobné prechladnutia sme si doniesli aj domov. Trochu nás mrzia výsledky, ale dôležité sú skúsenosti a poučenie... *(Ib)*

